

Πέτρος Θεοδωρίδης

Ακόμα και
η Αριάδνη
ήταν ψέμα

Ακόμα και η Αριάδνη ήταν ψέμα

ISBN: 978-618-81129-7-1

© Πέτρος Θεοδωρίδης
Θεσσαλονίκη 2014

έργα του ιδίου:

όταν συναντηθούμε ξανά
(ποιητική συλλογή, εκδόσεις τοβιβλίο 2014)

η απατηλή υπόσχεση της αγάπης:
πάθη, εαυτός, έθνος
(δοκίμια, εκδόσεις ΈΝΕΚΕΝ, 2012)

οι μεταμορφώσεις της ταυτότητας:
έθνος, νεωτερικότητα, εθνικιστικός λόγος
(εκδόσεις Αντιγόνη, 2004)

Πέτρος Θεοδωρίδης
Ακόμα και η Αριάδνη ήταν ψέμα

ISBN: 978-618-81129-7-1

© Πέτρος Θεοδωρίδης

Θεσσαλονίκη 2014

e-mail: nnosferatos@gmail.com

εκδοτική επιμέλεια: Δήμος Χλωπτσιούδης

e-mail: chldimos@gmail.com

Η ποιητική συλλογή "Ακόμα και η Αριάδνη ήταν ψέμα" διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο. Η αναφορά των συντελεστών είναι υποχρεωτική και το έργο διατίθεται αποκλειστικά για μη εμπορική χρήση.

Επιτρέπεται ελεύθερα η αναδημοσίευση και η χρήση αποσπασμάτων με την υποχρέωση αναφοράς προέλευσης και συντελεστών, αποκλειστικά από τους συνεργαζόμενους ιστοτόπους.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μνήμες	7
Ακόμα και η Αριάδνη ήταν ψέμα	8
Σιωπηλή αγάπη	9
Καμιά φορά πονάνε και τα δέντρα	10
Ανείπωτη και πάλι	11
Φιλί	12
Το καθήκον	13
Καρδιές ξεγυμνωμένες	14
Ασκητική	15
Ανοιγοκλείνουμε την καρδιά μας	16
Αμερική	18
σπασμωδικές επιθυμίες	20
Αν είναι να παιχτεί η ύπαρξή μας	21
μαριονέτες	22
Δρ Τζέκυλ και Χάυντ	23
σκεπτόμενα καλάμια	24
Μες τα υπόγειά μας ορυχεία	25
κομματιασμένα σώματα	26
Διαλογή	27
σταματημένα ρολόγια	28
Ψηλάφισε	29
επί ξύλου κρεμάμενα	30
Εμείς οι ξένοι	31
Ψηλαφώντας το σώμα μου	32
Επανάληψη	33
Έτσι σιγά σιγά	34
Πώς θα 'θελα να έγραφα ποίημα	35
Το χρονικό της μεγάλης κρίσης (I)	36
Ο αυθεντικός εαυτός	37
Το χρονικό της μεγάλης κρίσης (II)	38
Η τελευταία σκέψη	39
Το χρονικό της μεγάλης κρίσης (III)	40

- 41 Διασκεδάζουμε ξανά μέχρι θανάτου
42 Ναυτία
43 Τον Πόντιό μου, τον παππού
44 Δεν υπάρχουν μύχια πράγματα
45 Οι σφίγγες
46 Πόθησε την άχρονη στιγμή της αγάπης
47 Θαλάσσιο ταξίδι
48 Να γράφεις (I)
49 Μας τρέφει η μνήμη
50 Να γράφεις (II)
51 Είχε γεμίσει επαναστάτες
52 Εγώ, δηλαδή ένας άλλος
53 Γυάλινα κλουβιά
54 Όλοι περίμεναν
55 Μόμπυ Ντικ
56 Ακεραιότητα
57 Αυτό που ρέει
58 Αδάμ και Εύα
59 Στα καφενεία τα παλιά
60 Ιωάννης και Εύα
61 Κάποιες φορές
62 ο Σατανάς στο νησί (I)
63 Θα πεθάνω από θλίψη
64 ο Σατανάς στο νησί (II)
65 Βρίσκουμε την αλήθεια
66 Αυγερινοί ή Εωσφόροι (I)
67 Θάνατος είναι
68 Αυγερινοί ή Εωσφόροι (II)
69 Κυριακάτικο απόγευμα
70 Θλιμμένος Νοσφεράτου
71 Φεγγάρι
72 Αυγερινός
74 Η ιστορία ενός χαμένου ροδιού
76 Μόνο η γυναίκα υπάρχει
77 Αυλαία

*Και ιδού, το έαρ έρχεται, εμπρός βήμα γοργό
για να προϋπαντήσουμε και πάλι την Μορμύ.*

Μνήμες

Κάποιες φορές τα καλοκαίρια
θυμάμαι τη λάσπη και τα κουνούπια
των παιδικών μου χρόνων
και βυθίζομαι
στη θολή σκόνη της μνήμης του δρόμου με τα κάρα,
και μιας μοναδικής ταινίας:
ένα παιδί με πόδια σαν σπιρτόξυλα να κάνει ποδήλατο
ευτυχισμένο
κι η μυρωδιά των χόρτων της αυλής μου.

Ακόμα και η Αριάδνη ήταν ψέμα

Εκ των υστέρων μάθαμε το μυστικό· μας ρίξαν στο Λαβύρινθο, μας είπαν «σκότώσέ τον» και μας χαρίσαν κι ένα μίτο τάχα για να μπορέσουμε να ξαναβγούμε. Και ύστερα ψάχναμε στα τυφλά μια ζωή.

Και κάποτε κοντοσταθήκαμε απελπισμένοι. Κοιτάξαμε τον καθρέφτη που μας είπε: «εσύ 'σαι ο Μινώταυρος και τούτος ο Λαβύρινθος όπου μάταια έψαχνες είναι η εξαρχής σου κατοικία. Εδώ γεννήθηκες. Και δεν υπάρχει μίτος».

Ακόμα και η Αριάδνη ήταν ψέμα.

Σιωπηλή αγάπη

Σ' ένα διάδρομο περπατά
στις άκρες των δακτύλων
με ένα φόρεμα λευκό
και τα μαλλιά της ξέπλεκα σαν ανεμώνες.

Μ' ένα χαμόγελο μικρό
που, σα θαρρείς να υπόσχεται πολλά,
που ξέρεις πως δε θα 'ρθούνε ποτέ κι όμως ελπίζεις
στη μουσική,
στο άρωμα της πλόνης που σου γνέφει.

Κι όταν περνούν οι ώρες,
είναι σιωπηλός ο χορός που σε τυλίγει,
κι είναι γλυκό το δηλητήριο που περιμένεις.

Καμιά φορά πονάνε και τα δέντρα

Όταν σκαλίζουμε στον κορμό τους τα αρχικά μιας ψευδεπίγραφης αγάπης, τα δέντρα ξέρουν όσα δεν τολμάμε καν να φοβηθούμε. Τα δέντρα είναι μακρόβια, σχεδόν αιώνια. Κάποτε ήσαν κι αυτά θνητοί, μα οι θεοί τα λυπήθηκαν και τώρα πονάνε και πεθαίνουν μα όχι τόσο σπαραχτικά, όσο εμείς.

Καμιά φορά καίγονται. Ακόμα και τότε μένουν σιωπηλά, περήφανα. Μόνο καμιά φορά, καθώς υψώνονται στον ουρανό και κρυφοβλέπουν την ουτοπία από κοντά, δακρύζουν.

Ναι, τα δέντρα και αυτά πονάνε. Δε λιώνουν απ' τον πόνο όπως εμείς, σ' αυτά ο πόνος είναι πιο υπόκωφος, εμείς κλαίμε γοερά κι αυτά δακρύζουν, εμείς γελάμε και αυτά χαμογελούν.

Όμως τις νύχτες του καλοκαιριού ακόμα και τα δέντρα ερωτεύονται και τ' ακούς ν' αναστενάζουν από ανήμπορη αγάπη. Ναι, καμιά φορά πονάνε και τα δέντρα...

Ανείπωτη και πάλι

Στην αρχή κάναμε έρωτα,
ύστερα

θέλησα να ιχνηλατήσω το σώμα σου,
το μύρισα, το πιπίλησα, το έγλυψα,
ύστερα

δοκίμασα να μπω μέσα σου

-όχι όπως πριν, σωματικά,

αλλά να ξεκλειδώσω την ψυχή σου-

κι εκεί μου έκλεισες κατάμουτρα την πόρτα...

Έτσι, απέμεινα να σε κοιτάζω από την κλειδαρότρυπα
να λικνίζεσαι και να αιωρείσαι στην κάμαρή σου
ανείπωτη και πάλι.

Φιλί

Μες τη σπηλιά τη σκοτεινή, τη νύχτα οι σταλαγμίτες πασκίζουν να δώσουνε φιλί στους σταλακτίτες, να φτάσουνε σταλιά σταλιά τις μυτερές τους μύτες.

Το καθήκον

Έκανε το λάθος και της είπε: «αγάπη μου...»

απάνω στην πιο βίαιη στιγμή του πάθους.

Εκείνη -φυσικά- ξενέρωσε. «Τι μαλακίες λες; Είπαμε:

η πολύ αγάπη σκοτώνει το σεξ

-μόνο τα προστυχόλογα μετράνε

ή καλύτερα τίποτε-

μόνο τα βογγητά,

η ανάσα, το λαχάνιασμα,

η αναπνοή,

η εισπνοή, η εκπνοή.

Μη μιλάς: εκτέλεσε το πανάρχαιο καθήκον»

-έτσι σιγά σιγά τα χρόνια πέρασαν

και δεν της ξαναμίλησε ποτέ του.

Καρδιές ξεγυμνωμένες

Έτσι απομείναμε και πάλι καρδιές ξεγυμνωμένες να χτυπάνε σαν αιώνια ρολόγια. Σ' αυτή την άχρονη Εδέμ είμαστε στον ουρανό καρφωμένα αστέρια. Σε ένα απροσδόκητα ατέλειωτο μαρτύριο που μας καταδίκασε ο σκοτεινός δημιουργός. Ανήμποροι ακόμα και να κοιταχτούμε...

Ασκητική

Εμέ δεν γοητεύουνε οι όμορφοί σου στίχοι
Ούτε το ύφος το βαρύ και δεν μετρώ με πήχη
Την εξυπνάδα, μόρφωση και τέχνη ποιητική
Ο έρωτας, αγάπη μου, είναι ασκητική.

Πρέπει ν' αφήσεις της καρδιάς να ρεύσει λίγο αίμα
Πρέπει αλήθεια ζωντανή να δώσεις, δίχως ψέμα,
Πρέπει για λίγο να αφεθείς, να τρέξεις σαν νεράκι
Κι οφείλεις για τον έρωτα να λιώσεις σαν κεράκι.

Πρέπει από τα στήθια σου να στάξει λίγο γάλα
Και ν' αφεθείς στων πόθων σου τα μάγια τα μεγάλα
Πρέπει να ακούσω μέσα σου τους μύχιους σου ήχους
Να νιώσω έγκατα ψυχής, αγάπης αποήχους.

Ανοιγοκλείνουμε την καρδιά μας

Ανοιγοκλείνουμε την καρδιά μας
μια καλωσορίζοντας το άπειρο,
μια καθώς κλεινόμαστε πάλι στο βάλτο μας,
μια μέσα,
μια έξω,
μια με τα φαντάσματα και τις πληγές των παιδικών μας
χρόνων,
μια με τις προκλήσεις της παγκοσμιοποιημένης
νεωτερικότητας,
μπαινοβγαίνοντας στο ρου του μεγάλου ποταμού,
άλλοτε παίζοντας με τον χρόνο και τη φαντασίωση της
αιώνιας νεότητας,
άλλοτε με το Πραγματικό του θανάτου που караδοκεί
από κάτω.
Έτσι που βυθιζόμαστε στην κινούμενη άμμο της κρίσης
και που γινόμαστε όλο και πιο πολύ το πορτραίτο του
Ντόριαν Γκρέυ
-γερνώντας ολοταχώς-
καθώς γλιστράμε στους πάγους της αιωνιότητας
σαν ξεχασμένα, ξεκολλημένα άστρα που διασχίζουν το
διάστημα,
ανήμπορα να σταματήσουν την ατέρμονη αναζήτηση
ενός άλλου σύμπαντος λιγότερο αφιλόξενου,

μιας άλλης -εδώ να- φανερωμένης ύπαρξης,
λιγότερο απάνθρωπα κοινότητας
από τούτη εδώ την μιζέρια,
από αυτό το κλείσιμο του νου,
από αυτή τη θνητή επανάληψη,
από αυτό το θλιβερό, καθημερινό σακάτεμα,
το λίγο - λίγο,
την απώθηση,
την τυραννία της στιγμής.
λιγότερο αιώνιας θνητότητας,
λιγότερο θνητής αιωνιότητας,
λιγότερο μονότονης επανάληψης,
λιγότερο βαρύγδουπα κοινότητας.

Αμερική

Χωρίς πυξίδα καραβέλα στην Ινδία
-σ' ένα ταξίδι εν ποιητική αδεία-
κι όμως, Κολόμβε μου, δεν ήταν η Ινδία
-και ούτε πήγες το ταξίδι που νόμιζες, ποτέ.

Κι η καραβέλα έμεινε στην Ισπανία
κι οι ναυτικοί σου δεν υπήρξαν κι αυτοί
-και η Αμερική ήταν το μόνο που υπήρξε-
(γιατί ούτε και συ υπήρξες: κι εσένα η Αμερική σ' έπλασε
ομοίωμα-εξερευνητή της).

Αμερική, βουλιάζεις μες την ίδια σου ρηχότητα
Αμερική, μας έπρηξες με τις ταινίες σου,
τα απορρυπαντικά σου,
τη διαφήμιση με τα ούσκια σου,
την ποτοαπαγόρευση
(τώρα απαγορεύεις τα τσιγάρα, γαμώ το).

Από πού κι ως πού μας κάνεις τον χωροφύλακα; ε;
Αμερική, με την ολόχοντρή σου δυστυχία
και τι απελπιστικά κενόδοξη που είσαι.
Αμερική, μας πνίγεις με τα στήθια σου,
απ' το βυζί σου ρέει δολάριο και αίμα.

Αμερική, σιχαίνομαι τα ΜακΝτόναλντς σου.
Αμερική, και μεις βουλιάζουμε μαζί σου.
Αμερική, είσαι η μόνη που υπάρχεις
σ' αυτόν τον άνυδρο κόσμο,
ως θλιβερή εκ-σωτερίκευση του εαυτού μας.

σπασμωδικές επιθυμίες

Είμαστε κάτι σπασμωδικές επιθυμίες που δεν ξέρουν τι ζητάνε και σαν κισσοί αναρριχώνται πάνω στα γέρικα δέντρα.

Είμαστε κάτι επιθυμίες χωρίς οίκτο, εφήμερες σαν έντομα που τσουρουφλίζει ο χρόνος.

Αν είναι να παιχτεί η ύπαρξή μας

Αν είναι να διαλέξουμε ανάμεσα στην υποταγή και την
αξιοπρέπεια

αν είναι να ξεχάσουμε αυτό που ήμασταν

αν είναι να πουλήσουμε τα παιδιά μας για το τομάρι μας
αν

αν είναι να παιχτεί και πάλι η ύπαρξή μας

αν είναι -για λίγη ξεκούραση, για λίγο φαγοπότι, για λίγο
βόλεμα-

να βλέπουμε την μπότα σας και πάλι

να συντρίβει παιδιά και πρόσωπα κι ιδανικά και μνήμες

αν είναι να ντρεπόμαστε τα χρόνια που μας μείναν
αν

αν είναι για τα μούτρα σας και τα παχιά τα λόγια

να σκύψουμε και πάλι το κεφάλι

Τότε θα πούμε πάλι: Όχι μωρέ,... σιγά τα κελεπούρια

για ένα, ενάμιση τοις εκατό αύξηση;

σιγά τη ζωή που μας δίνετε γι' αντάλλαγμα

Όχι μωρέ. Και πάλι. Όχι και πάλι όχι,

ως την αιωνιότητα και πέρα...

μαριονέτες

Είμαστε κάτι μαριονέτες πεισιθάνατες, σα νούφαρα στο βάλτο του κόσμου, ενώ το έργο τελειώνει. Είμαστε κάτι ξεχαρβαλωμένες μαριονέτες που τις κινεί αδέξια ένας μαριονετοπαίχτης μονόχειρας και τον κινεί κι αυτόν ένας άλλος εκατόγχειρας, ενώ γύρω πεθαίνουνε λίγο λίγο οι τελευταίοι άνθρωποι.

Οι τελευταίοι άνθρωποι: είμαστε κάτι νυχτολούλουδα που μαραίνονται την -κάθε- αυγή.

Δρ Τζέκυλ και Χάυντ

Κάποιες στιγμές στον ύπνο μας, βαθιά στα όνειρά μας
Νομίζουμε πως είμαστε έξω απ' τα νερά μας
Σε μακρινά βασίλεια πέρα απ' την οικουμένη
Σε τόπους που άνθρωπος κανείς δεν άκουσες να μένει.

Κάποιες στιγμές, στα όνειρα, σε κόσμους απόκοσμους
Βρίσκουμε τ' άλλο μας μισό, να μπλέκει μ' υπόκοσμους
Μαχαιροβγάλτες, φόνισσες, μ' αλήτες και πουτάνες
Και με γαβριάδες που κρυφά φουμέρνουνε τζιβάνες.

Κάποιες φορές, ο εαυτός γίνεται ένας άλλος,
Μέσα στη Χώρα του Ποτέ, σαν κάπτεν Χουκ, μεγάλος
Και ύστερα στον ξύπνο μας, λουσμένοι στον ιδρώτα,
Γυρίζουμε στο μόχθο μας, μίζεροι όπως πρώτα.

σκεπτόμενα καλάμια

Είμαστε κάτι σκεπτόμενα καλάμια, με τη σκέψη ανοιγόμεστε στο άπειρο, με την καρδιά πεθαίνουμε, είμαστε όνειρο στο όνειρο, μια μοναχική διαδρομή τη νύχτα, ένα αστέρι που πέφτει, ένα ανοιγόκλεισμα των βλεφάρων, μια πνιγμένη κραυγή, ένας εσωτερικός λυγμός.

Είμαστε κάτι σκεπτόμενα καλάμια, ανήμπορα, καρφωμένα στον βάλτο της ενδόμυχής μας ύπαρξης.

Μεσ τα υπόγειά μας ορυχεία

Κάτω απ' τις λέξεις -κάτω από τα όνειρα-

Μεσ τα υπόγειά μας ορυχεία

Κυλούν τα μύχια, καρδιάς απόνερα

Και καταλήγουμε ποτάμια κρύα

Σε μια θάλασσα, βαθιά κρυμμένη

Όπου η αλήθεια μας περιμένει

Κι είναι σαν κάρβουνο σκοτεινιασμένη

Η επιθυμία μας η πιο θαμμένη.

Με μαλλιά ξέπλεκα σαν ανεμώνες

Σα να λικνίζεται μεσ τους αιώνες...

κομματιασμένα σώματα

Είμαστε κάτι κομματιασμένα σώματα που προσπαθούν ξανά να ενωθούνε. Είμαστε χέρια, πόδια και καρδιά ένα κουβάρι, σαν μπερδεμένες πετονιές. Αγάπη ξεκολλημένη. Είμαστε κάτι διαλυμένα παιχνίδια, μονόχειρα στρατιωτάκια, μονόφθαλμες κούκλες πεταμένες σε χάρτινα παλιά κουτιά και σ' αποθήκες αραχνιασμένες. Είμαστε παιχνίδια σπασμένα ενός μικρού ανώριμου θεού.

Διαλογή

Κι έτσι σιγά σιγά ξεχωρίζουμε τους ανθρώπους
σ' εκείνους που μας πλήγωσαν και σε εκείνους που
πληγώσαμε,
σ' εκείνους π' αγαπήσαμε,
στους άλλους που μας ρουφιάνεψαν,
στους κλέφτες, τους αλήτες,
στις γυναίκες που μας κατασπάραξαν,
στους άνδρες (δίποδα-φαλλούς),
στους αχάριστους,
σ' εκείνους κι εκείνες
που ορκίστηκαν πως πάντα θα 'ναι δίπλα σου
και σε ξέχασαν αμέσως,
στους χαμερπείς,
στους άλλους που υποψιάζεσαι πως είχανε πολλά να πουν
μα που περνάνε την ζωή σιωπηλά σαν ψάρια,
στα παιδιά που χάνονται μες το πελώριο κενό,
σε σένα, σε μένα,
εσύ,
εγώ,
σιωπή.

σταματημένα ρολόγια

Είμαστε κάτι σταματημένα ρολόγια που δείχνουν πάντα την ίδια ώρα: οχτώ και μισή, την ώρα που σκορπά η ύπαρξή μας λίγο πριν πούμε: «Ήρθε το βράδυ για τα καλά». Πριν να απελπιστούμε τελείως διότι και πάλι δεν χαρήκαμε το μερίδιο της απόλαυσης, που τάχα μας προσμένει.

Ψηλάφισε

Ψηλάφισε το μέρος της καρδιάς
βουλιάζοντας στον εαυτό σαν νυχτοπούλι
που κουρνιάζει.

όταν νυχτώνει,
μένω μόνος μες τα σπλάχνα μου.

ένιωσε
πως ήταν εκεί, παρ' ολ' αυτά.

επί ξύλου κρεμάμενα

Είμαστε κάτι μήλα επί ξύλου κρεμάμενα που δεν καταδέχεται να γευτεί ούτε η Εύα (καν). Και ο όφις κουλουριασμένος στο δέντρο ματαιοπονεί εις τους αιώνας των αιώνων: ακόμα κοιμάσαι Αδάμ;

Και ο Θεός πάλι μας γύρισε την πλάτη, παρ' όλ' αυτά.

Εμείς οι ξένοι

Είμαστε όλοι ξένοι, μετανάστες,
Φορτωμένοι σ' ένα πλοιάριο στο Αιγαίο,
Στα σύνορα του Έβρου,
Στις Μητροπόλεις, στην ύπαιθρο, περπατώντας ημέρες
και νύχτες
Χωρίς ελπίδα κάπου να μας υποδεχτούνε.

Είμαστε όλοι ανέστιοι νομάδες,
Μας αναποδογυρίζουν το πλοιάριο λιμενοφύλακες,
Μας σκοτώνουν ελεύθεροι σκοπευτές,
Μας ταπεινώνουν, βασανίζουν, ληστεύουν,
Ανέστιοι άλλοι σαν κι εμάς
Νομίζοντας πως αυτοί έχουν πατρίδα
Οχυρωμένοι στην μικρή μιζέρια τους,
Ανήμποροι να δουν τον εαυτό τους
Να επιπλέει πνιγμένο κορμί στην παγωμένη θάλασσα,
Να δει πως αυτός είναι εμείς και εμείς είν' αυτός,
Σ' αυτήν την ατελείωτη σειρά από καθρέφτες
Μιας αέναης επανάληψης
Αυτού του κόσμου, του στρατόπεδου εξορισμένων..

Ψηλαφώντας το σώμα μου

Ψηλαφώντας το σώμα μου ανακαλύπτω
πληγές ανυποψίαστες που καίνε
στ' άγγιγμα... Απάνω
ο ουρανός μου κόκκινος
και κάτω η ζωή μου σφύζει.

Επανάληψη

Και είναι σαν να βρέθηκες
εν μέσω μιας ατέλειωτης σειράς από καθρέφτες
κοίλους, κυρτούς, σπασμένους και μεγάλους και μικρούς

που αενάως ξαναστέλνουν την εικόνα σου
σε μια ατέρμονη, μοναχική πολλαπλότητα
και έτσι, οδυνηρά αντιλαμβάνεσαι
πως είναι μάταιο να φωνάξεις,
γιατί δε βρίσκεται κανείς εκεί έξω.

Εξάλλου, δεν έχεις -πλέον- ήχο...

Έτσι σιγά σιγά

Πλήρεις και με περίσσεια αγάπης

Και με καλές προθέσεις

Σακατευτήκαμε

Ξανά

Κι ύστερα σηκωθήκαμε

Με τις πληγές ακόμα ανοιχτές και

Πλήρεις καλών προθέσεων δοκιμάσαμε ν' αγκαλιαστούμε

Σακατευτήκαμε

Ξανά

Και ξανά

Ως την αιωνιότητα...

Πώς θα 'θελα να έγραφα ποίημα

Πώς θα 'θελα να έκλεινα ζωή μες σ' ένα ποίημα,
να έστελνα στον ουρανό με πεφταστέρι σήμα,
σα χελιδόνι που χυμά, να 'τανε σαν μπαλόνι
που φουσκωμένο υψώνεται, σ' ουράνιο αλώνι.

Πώς θα 'θελα να έγραφα ποίημα που σα νεράκι
να διασχίζει, σέρνοντας, την υγραμένη γη
και ύστερα σε ποταμό να πέφτει σαν ρυάκι
κι η μοναξιά να σβήνεται στην πάλλουσα ζωή.

Πώς θα 'θελα να έγραφα ποίημα πυρακτωμένο
να τρίζει, σαν το κάρβουνο, να 'ναι σαν μουσική
ν' αφήνει με τα χνάρια του, σα να 'ναι ερωτευμένο
βαθιά σημάδια στη καρδιά, σα ράβδος μαγική.

Πώς θα 'θελα να έγραφα ποίημα ζωγραφιστό
και μέσα εκεί να έκλεινα το αίμα το ζεστό
της ζωντανής αυτής στιγμής που όλους μας περιρρέει
κι είναι σαν σώμα ερωτικό, φωτιά που σιγοκαίει.

Το χρονικό της μεγάλης κρίσης (I)

Εκείνα τα χρόνια οι άνθρωποι είχανε μαζευτεί ξαφνικά ο ένας κοντά στον άλλο όχι από αγάπη ή συμπόνια ή έστω από φόβο, αλλά τρέμοντας μες την ανησυχία για κάτι απροσδιόριστο, άγνωστο και απειλητικό (δεν ήταν φόβος ήταν μάλλον αγωνία κάτι σαν κυματισμός, εναλλασσόμενα συναισθήματα δέους, οργής, θλίψης που όμως ποτέ δεν μετουσιωνόταν σε πένθος αλλά παρέμεναν σαν κύματα σε μια θάλασσα που φαινόταν ότι θα αγρίευε), συσσωρεύονταν σύννεφα αγριεμένα και ο ουρανός άλλαζε χρώματα μωβ, μπλάβο, βαθύ βυσσινί άλλοτε κατακόκκινος, πάντα όμως με ένα υπόστρωμα μαύρου, απειλητικού, μιας σκοτεινιάς ανεξήγητης όπου τ' αστέρια κρύβονται κι αρχίζει να λυσομανά ο αέρας, κι εκείνοι -οι άνθρωποι- ένιωθαν την καρδιά τους να σφίγγεται και έναν κόμπο στο λαιμό, εντωμεταξύ συνέχιζαν να ασχολούνται με τις εργασίες τους ή να ερωτεύονται, να καβγαδίζουν, να κάνουν παιδιά, να πηγαίνουν σχολειό, να παρκάρουν, να κάνουν μπάνιο, να συνομιλούν ακατάπαυστα...

Ο αυθεντικός εαυτός

Παρασκευής απόγιομα, νιώθω λιγάκι μόνος
και από μέσα ανάβλυσε ο γνώριμός μου πόνος.

Κι αναρωτιέμαι, άραγες πού τάχα να πατάμε;
Το έδαφος υποχωρεί, δεν ξεύρουμε πού πάμε...

Σε μονοπάτια αδειανά, σ' αγνώστους λαβυρίνθους
πώς χτίσαμε τα μέλλοντα με λασπερούς τους πλίνθους;

Και τώρα που κατακλυσμοί, συντέλειες του κόσμου
έρχονται, άραγε θα διω ποτέξ ξανά το φως μου;

Με θαμπωμένα τα γυαλιά, σιμώνω στον καθρέφτη
και βλέπω γι' άλλη μια φορά τον εαυτό να πέφτει..

Το χρονικό της μεγάλης κρίσης (II)

...Ήξεραν όμως υπόκωφα πως τίποτε πια δε θα είναι όπως πριν και ότι την επομένη ώρα η ζωή ολονών θα άλλαζε ριζικά προς το χειρότερο και πως δεν υπήρχε κάποιος υπεύθυνος -ο ένας και μοναδικός φταίχτης, ο αποδιοπομπαίος τράγος όπου θα μπορούσαν να ξεσπαθώσουν, να τον βάλουν φυλακή, να του βγάλουν τα έντερα, να τον αποκεφαλίσουν ώστε να βγάλουν το άχτι τους- και ότι μάλλον υπήρχαν χιλιάδες, ή μάλλον εκατομμύρια αίτια, αυτής της παράξενης και ανεξήγητης κρίσης που συσσωρεύτηκαν για χρόνια -σα σκουπίδια που σχημάτιζαν βουνά γύρω από τις πόλεις τους, ενόσω αυτοί συνέχιζαν να ψωνίζουν στα σουπερμάρκετ, να διασκεδάζουν στα πολυσινεμά-, σ' αυτήν την κρίση που σέρνονταν για χρόνια κι έμοιαζε με εκείνο το πανάρχαιο φίδι που έτρωγε σύμφωνα με τον μύθο την ουρά του ακατάπαυστα, μόνο που τώρα δεν ήταν η ουρά αλλά τα ίδια τα παιδιά του που έτρωγε, ήταν ο Χρόνος αυτοπροσώπως, ο Κρόνος, (το κακό είναι πως οι άνθρωποι δεν αναγνωρίζουν το Χρόνο σαν την σκιά που ούτως ή άλλως τους συντροφεύει είτε φαίνεται μεγάλη είτε εξαφανίζεται ανάλογα με τη φορά των ηλιαχτίδων που είναι όμως πανταχού παρούσα σαν τους χτύπους της καρδιάς, ο χρόνος, αναπόφευκτη σκιά όπως κι ο θάνατος, νόμιζαν ότι μπορούν να τον απωθήσουν, να τον ξεχάσουν, να τον αναβάλουν παίζοντας με την απόλαυση, καταναλώνοντας και φωνάζοντας ενώ εκείνος τους κατέτρωγε τα σωθικά, στριφογυρνώντας μέσα σαν πεταλούδα εκκολαπτόμενη στο κουκούλι της)...

Η τελευταία σκέψη

Εκείνη -λεπτή ψηλή μ' ολόλευκο λαιμό-
περήφανε -ούτ' ένα δάκρυ όταν ανέβαινε με βήματα
αργά προς την εξέδρα-
ολόγυρα το πλήθος την περίμενε
και με την άκρη του ματιού διέκρινε εκείνον π' αγαπούσε.

«Περίεργο! -για λίγο σκέφτηκε- το ρήμα "καρατομώ"
δεν κλίνεται σ' όλους τους χρόνους.
Μπορείς να πεις "θα караτομηθώ" αλλά δε λέμε
"καρατομήθηκα"
Και γιατί όχι, -άραγε- αν υπάρχει μια μέλλουσα ζωή;»

Ύστερα έγειρε τον λαιμό στο δήμιο της,
ενώ το πλήθος έκανε γρήγορα τον σταυρό του.

Το χρονικό της μεγάλης κρίσης (III)

...Κι όμως διψούσαν για να συνεχίσουν τη ζωή που μέχρι τώρα έκαναν -να πηγαίνουν με τα αυτοκίνητά τους πάνω κάτω σε ένα ατελείωτο μποτιλιάρισμα, να στέκονται ώρες στην ουρά έξω από τα κέντρα διασκέδασης, ν' αλλάζουν σιωπηλοί μπρος στη μεγάλη οθόνη, να κάνουν έρωτα μηχανικά, να αυνανίζονται μπροστά σε μια ατελείωτη φαντασίωση ενώ ήξεραν ότι πάντα η απόλαυση ήταν αλλού και άλλη και κλεμμένη- και ενώ, ενδόμυχα, επιθυμούσαν κάπου όλο αυτό το γαϊτανάκι να τελειώσει, να ξαναβρούν την αθωότητα, να σταματήσει το κακό και όμως συνέχιζαν σαν τα τυφλά γαϊδούρια να σέρνουν τον τροχό του μαγανοπήγαδου: ελπίδα, αθωότητα, διάψευση, εμμονή, συσσώρευση εμπειριών σε ένα κυνήγι μιας ευτυχίας το ίδιο μάταιο όπως η ζωή τους, ενώ βαθιά φυτεμένη μέσα τους ακουγόταν η σιωπηλή επιταγή του Υπερεγώ: Απόλαυσέ το! Μα... τι;

Όσπου ξαφνικά το έδαφος άρχισε να γλιστρά από τα πόδια τους και άνοιγαν κάποιες από τις τρύπες της κόλασης: ανοίγματα που φαίνονται στο μάτι σαν ρωγμές στα βράχια, άλλες ορθάνοικτες και άλλες περιορισμένες και στενές, ενώ όλες ήταν ακανόνιστες και μαύρες, έβγαιναν από μέσα τους αναθυμιάσεις σαν πυκνή ομίχλη.

Διασκεδάζουμε ξανά μέχρι θανάτου

Μοιάζει να βγαίνει η ψυχή μας προς τα έξω
και στις πλατείες βγαίνω μ' όλους πια να παίξω
κι είναι παιχνίδι πια το ψυχορράγημά μας
σ' αυτό το τσίρκο που ματώνει η καρδιά μας.

Μες τις πλατείες που ξεχύνεται η ψυχή μας
είν' η Ελλάδα ένα τζάνκι που πεθαίνει
σαν αμαρτία που 'ν' εξομολογημένη.
Μέσα στο τραύμα αυτό, αργοπεθαίνει.

Στον πιο βαθύ βυθό αυτού του αποπάτου
Διασκεδάζουμε ξανά μέχρι θανάτου...

Ναυτία

Καμιά φορά, στα ξαφνικά, με πιάνει απελπισία
σε μια εποχή που την ρουφά το πιο κενό κενό
και νιώθω πως τριγύρω μου έρχεται ξηρασία
και βρίσκομαι στην έρημο σαν κόμπος στο λαιμό.

Κάποιες φορές μου έρχεται μια σαρτρική ναυτία
σα νιώθω σ' αδιέξοδα ο νους να τριγυρνά
και σα θωρώ ανίκητη του κόσμου τη βλακεία
και το ρυάκι της ζωής μπροστά μου να περνά.

Τον Πόντιό μου, τον παππού

Τον Πόντιό μου, τον παππού, τον σκότωσαν στο ξύλο
Κι απ' τη ζωή δεν πρόλαβε να δρέψει ούτε μήλο.
Απ' τα βουνά της Λαζικής τον φέραν εδώ πέρα,
Τον ρίξαν σ' άνυδρη γωνιά, μα με βουνίσιο αέρα.
Και στους καιρούς του Μεταξά του είπαν: «Βγάλ' τα πέρα»
Κι ύστερα ήρθε η Κατοχή κι έψαχνε τα παιδιά του
Που πήγαν στο αντάρτικο και ράγισε η καρδιά του.
Όταν τον γιο του τον μικρό πήραν στην Γερμανία,
Τον έριξαν στην κόλαση να σκάβει στ' ορυχεία.
Και η μεγάλη κόρη του πήγε στους Ελασίτες,
Και τον παππού τον σκότωσαν ματοβαμμένοι Χίτες.

Δεν υπάρχουν μύχια πράγματα

Κοιτάζοντας προς τα πίσω τη ζωή του ο Κ πάθαινε συχνά ναυτία. Ο ίλιγγος είχε να κάνει με εκείνη την συχνά δημιουργική διάθεση -ή δύναμη;- , την ατελέσφορη, αλλά και τόσο γόνιμη, έκρηξη που οδηγεί στα μεγάλα έργα ή στο τίποτε. Αυτός είχε πολλές φορές αναδυθεί από τις δίνες του δυνατότερος, ίσως και γονιμότερος κάποιες φορές, αλλά πάντα ένωθε -όλο και συχνότερα- πως κάτι πολύ δικό του έχανε, ενώ τον τελευταίο καιρό αντιλαμβανόταν ότι οι σπάνιες φορές που νόμιζε πως συντονιζόταν με τους άλλους, στις κινήσεις, στον τόνο της φωνής ή τις σκέψεις, ήταν αυταπάτη και ότι δεν υπάρχουν μύχια πράγματα.

Οι σφίγγες

Κάποιες φορές οι άνθρωποι κοιτούν απορημένοι
Τις σφίγγες τις παράξενες, όταν πετούν ψηλά
Στα όνειρα τα σκοτεινά, και νιώθουν τρομαγμένοι
Που τους κοιτάζουν τέρατα με ανοιχτά φτερά.

Κάποιες στιγμές τις άκουσα, κι εγώ, να ψιθυρίζουν
Τις σφίγγες τις παντοτινές, όταν πετούν ψηλά,
Κάποιο αρχαίο μυστικό, κι ύστερα να δακρύζουν,
Να χάνονται σαν τα πουλιά σ' ουράνια νερά.

Στα μύχια ατέλειωτα πηγάδια της αβύσσου
Ταξίδεψα κι αντάμωσα των μυστικών στιγμές,
Ω τέρατα παράδοξα, σύμβολα της Αιγύπτου,
Κάποιες στιγμές οι σφίγγες μας θα πέσουνε νεκρές.

Πόθησε την άχρονη στιγμή της αγάπης

Δε θυμήθηκε την συγκεκριμένη γυναίκα -άλλωστε αυτή τώρα θα έχει γεράσει και ποιος ξέρει αν την γνώρισε ποτέ πραγματικά- καθώς κι εκείνη άλλωστε -ποιος ξέρει ποια ήταν. Ποτέ δεν μπορούμε να γνωρίσουμε πραγματικά τον άλλον, κολλάμε πάνω του ετικέτες, προβολές, μισοκοιτάμε από τα παραθυρόφυλλα, τον αγνοούμε, διψάμε όμως για το κοίταγμά του -να μας κοιτάξει σε εκείνο το απροσδιόριστο σημείο του εαυτού μας που θέλουμε να δει, να αισθανθούμε το βλέμμα του σαν κάψιμο στη σάρκα.

Να αναδειχτεί, ν' αναδυθεί ο αυθεντικός εαυτός μας σαν πίδακας αισθημάτων, πανδαιμόνιο χρωμάτων, ατέλειωτη αναζήτηση του εαυτού στους κόλπους μιας γυναίκας. Του εαυτού, των πολλαπλών εαυτών που ξετυλίγονται σα μια ατέλειωτη σειρά από καθρέπτες.

Τα μάτια του είχαν σακούλες από κάτω. Είχε κι αυτός γεράσει.

Θαλάσσιο ταξίδι

Μ' ένα καράβι που το γδέρνει ο αέρας,
να ανταμώσω το θαλάσσιό μου τέρας,
που -σαν το φόβο- κατεβαίνει απ' το βορρά
μες της καρδιάς μου τα βαθύτατα νερά.

Να πολεμήσω στου ωκεανού τη μάχη,
σκαρφαλωμένος σε μιας φάλαινας τη ράχη,
λογχίζω με τα μάτια μου το βλέμμα
-που μου πληγώνει την καρδιά σαν ένα ψέμα.

Όαση μες το πουθενά -να η αλήθεια-
καθώς φυτρώνει στου ουρανού τα στήθια
και με λυτρώνει απ' τη μίζερη συνήθεια.

Σαν το νερό που διαρκώς γλιστρά η αυταπάτη
καθώς μου φεύγει το βαθύτερό μου κάτι,
σα μια πληγή στο στόμα, σα φαρμάκι.

Να γράφεις (I)

Η γραφή: σφηνοειδής που ξεραίνεται στις πλίνθους, μετέωρα ιερογλυφικά στις πυραμίδες, για αιώνες ατέρμονους ακατάληπτη. Κάποτε η γραφή μεσολαβούσε μεταξύ ουρανού και γης, ήτανε το προνόμιο των ιερέων....

Να γράφεις ελπίζοντας να ακινητοποιήσεις την στιγμή. Να γράφεις για μια στιγμή αθανασίας. Όχι της αθανασίας του ονόματος αλλά της ακινητοποίησης της στιγμής που ρέει.

Κάποτε η γραφή μύριζε φρεσκοτυπωμένο χαρτί. Κάποτε γράφαμε για να το δούμε τυπωμένο. Μεσολαβούσε η λαχτάρα, η προσμονή της εκτύπωσης.

Να γράφεις τώρα είναι σαν να εξατμίζεσαι. Είναι σαν ν' ακουμπάς τα μύχια της ψυχής σου στην οθόνη. Κάθε στιγμή και μια αλλοτρίωση. Κάθε στιγμή, μια ψίχα απ' την ψυχή σου ξεκολλά, εφήμερο σημάδι, σαν το μυγάκι που μόλις για λίγο ζει ανάμεσα σε δισεκατομμύρια άλλα, σ' ένα ποτάμι από τρισεκατομμύρια ήχους, εικόνες, χρώματα, που χάνεται μες σ' ένα σύμπαν από λέξεις που με τη σειρά του καταπίνεται από τις μαύρες τρύπες του καιρού μας...

Να γράφεις, όπως να ράβεις μια πληγή που διαρκώς ανοίγει...

Μας τρέφει η μνήμη

Κάνεις ποτέ δε δίδαξε πώς να ζούμε,
είμαστε μόνοι,
φυτρώνουμε, επιθυμούμε και πεθαίνουμε
-μας τρέφει η μνήμη.

Να γράφεις (II)

Να γράφεις... είναι το ίδιο δύσκολο όσο να αναπνέεις... Λες: "Δεν μπορώ", "μου κόβεται η αναπνοή." Και όμως, παρ' όλα αυτά αναπνέεις.

Εισπνέεις. Εκπνέεις. Έστω με αγκομαχητό. Κάθε φορά που κρατάς την εισπνοή, επιθυμείς να σταματήσει ο χρόνος. Όμως αυτός συνεχίζει σα να μη συμβαίνει τίποτε. Σε προσπερνά. Και οι χτύποι του εκκρεμούς είναι σαν και τους χτύπους της καρδιάς σου. Και γράφεις. Και κάθε λέξη, στο λευκό χαρτί ή στο μόνιτόρ σου, είναι σαν εκπνοή. Κι ύστερα παύση "δεν μπορώ".

Και όμως γράφεις. Εισπνέεις. Εκπνέεις....

Είχε γεμίσει επαναστάτες

Κοίταξα ξάφνου γύρω μου
είχε γεμίσει επαναστάτες,
μιλούσανε μια γλώσσα άγνωστη
μα οι κουβέντες τους μου φαίνονταν σταράτες.

Τι να σου κάνω ο αναποφάσιτος;
Ποτέ δεν ήμουν άνθρωπος της δράσης,
με τρώγανε τα ερωτηματικά,
στη φαντασία έψαχνα τις αποδράσεις.

Αναρωτιέμαι από πού ήρθαν όλοι αυτοί
μέχρι προχτές, γύρω δεν έβλεπα, κανένα
και να σου, τώρα, κουνιστοί και λυγιστοί
της ιστορίας μας να σκάβουν τον υμένα.

Εγώ, δηλαδή ένας άλλος

Δεν είμαι παρά ένα σημαδάκι, μια αιχμηρή ακρούλα σ' αυτό το τεράστιο πλάσμα του εαυτού, κολυμπώ μες την αλλότητά μου, βουλιάζω μέσα στις δίνες του μυαλού μου. Όταν ονειρεύομαι, αναδύονται θρυμματισμένες μνήμες, αισθάνομαι ξανά τις μυρωδιές, τις γεύσεις που ένιωθα μικρός: να είσαι παιδί επτά χρόνων, κοκαλιάρικο και να κοιτάς αστέρια ένα βράδυ, μέσα στα χόρτα -τόσο ψηλά, τόσο μεγάλα ακούρευτα χόρτα-, να είσαι τόσο μικρός και ο κήπος να σου φαίνεται μεγάλος και τα αστέρια πολλά, τρεις χιλιάδες ακριβώς.

Κι εγώ ριγούσα από ευχαρίστηση χωμένος μες τη θαλωρή του χόρτου και τη μυρωδιά του χώματος, μυρίζοντας εκείνη τη θεσπέσια νυχτιά, τα αστέρια -μικρές τρυπίτσες στον ουράνιο θόλο που αφήνουνε να φανεί λίγη από τη λάμψη του αληθινού θεού- μήπως τότε ή πιο παλιά ήξερα ή μάλλον ένιωθα πραγματικά την αλήθεια; Λίμναζα ευτυχισμένος μες τις ανομάτιστες ακόμα επιθυμίες σαν αδαής νάρκισσος που δεν είδε ακόμα το πρόσωπό του στα νερά της λίμνης.

Και όλη η μετέπειτα επιθυμία, δεν ήταν παρά το πένθος για εκείνη τη στιγμή, που δεν ξέρω αν έζησα ή ονειρεύτηκα ή μήπως τώρα αναπλάθω σαν μαγικό πεδίο αναφοράς, έναν τόπο που να συντηρεί το μύθο μιας χαμένης ευτυχίας, νοσταλγίας, αρνήθηκα την ενηλικίωσή μου εξ αρχής, αρνούμαι -είπα- να παραιτηθώ από αυτό το -υποτιθέμενο- βίωμα ευτυχίας που ακόμα και τώρα φαίνεται τόσο ζωντανό σα να έγινε χθες και πλέει μέσα στο μυαλό μου σαν ένα ευτυχισμένο καρυδότσουφλο-ακυβέρνητο μάταιο, αυθόρμητο και ειλικρινές, ορθάνοιχτο...

Γιατί αργότερα περιπλέχθηκα σε μαιάνδρους και στριφνά περάσματα, ενώ οι επιθυμίες μου ήταν τόσο φωτεινά απλές;

Γυάλινα κλουβιά

Κλεισμένοι μες τα γυάλινα κλουβιά μας
αφουγκραζόμαστε τον χτύπο της καρδιάς μας
και πώς χτυπά, τικ-τακ, κι είναι ρολόι
χτυπούν οι χάντρες της, τικ-τακ!, σαν κομπολόι...

Καθηλωμένοι μες τα γυάλινα κλουβιά μας
και η καρδιά μας πώς κτυπά για τα παιδιά μας!
Τα περιμένει και αυτά ένα κλουβί
Σε αυτόν τον κόσμο-φυλακή από γυαλί...

Μες τις οθόνες καθώς είμαστε κλεισμένοι,
σ' αυτή τη ψεύτικη ζωή φυλακισμένοι,
κρυφοκοιτάμε στα κλεφτά, στο μόνιτόρ μας
κάτι που μοιάζει με σκιά: τον εαυτό μας.

Όλοι περίμεναν

Τον καιρό εκείνο όλοι περίμεναν με την ανάσα τους κομμένη πότε επιτέλους θα ξαναφανεί ο ήλιος.

Ακυρωμένος μέσα από μια ατέρμονη έκλειψη, μπλεγμένος μέσα στις φυλλωσιές της Σελήνης που μπήκε μπροστά και τον έκρυψε -μια νύχτα που δεν τέλειωνε ούτε κι όταν ξημέρωνε- παρατεταμένα, και κανείς δεν άκουγε το διπλανό του ενώ όλοι σιωπούσαν με τα μάτια στον ουρανό, που γινόταν μπλε μαβί, σκοτεινά μενεξεδένιος κι ύστερα από ατέλειωτες ώρες κατάμαυρος.

Κι αναρωτιόντουσαν όλοι αν θα 'ναι για πάντα και τι άραγε θα συμβεί και ποιος ζοφερός πελεκητής, ποια ρομφαία, ποιος αρχάγγελος θα εμφανιστεί στους ουρανούς;

Και μαζεύονταν σιμά σιμά και κουλουριάζονταν σα σκαντζόχοιροι και τα αγκάθια τους τρυπούσαν μα δε τους ένοιαζε πια.

Όχι γιατί δεν πονούσαν αλλά γιατί ένιωθαν έναν μεγαλύτερο από τον πόνο φόβο κι ένιωθαν γυμνοί και μόνοι και ο αυτοκράτορας ήταν πιο γυμνός και μόνος και πιο φτωχός απ' αυτούς. Τα χαμίνια χασκογελούσαν φωνάζοντας «Κοιτάτε! Είναι γυμνοί»

Και σώπαιναν ως και τα πουλιά.

Αλλά κι η νύχτα...

Μόμπυ Ντικ

Ήμασταν μες στη θάλασσα αμέριμνα κοπάδια,
τεράστια θηλαστικά που τραγουδούν τα βράδια

Ήμασταν σαν τον Μόμπυ Ντικ κι αυτοί φαλαινοθήρες
Αλίμονο, πάντα νικούν τις φάλαινες οι ψείρες

Τώρα που μας καμάκωσαν χρέη-φαλαινοθήρες
και ξεφυσούμε ανήμπορα μ' αυτούς τους φυσητήρες

Σηκώνουμε στη θάλασσα μια ταραχή, μια δίνη
Μα είναι το χρέος σα θηλιά που στο λαιμό μας κλείνει

Είμαστε σαν τις φάλαινες, όταν αγανακτούνε
και στην αμμούδα βγαίνουνε κι εκεί αυτοκτονούνε

Είν' η ζωή μονάκριβη κι ο ωκεανός μας σφύζει
και το νερό της θάλασσας με αίμα κοκκινίζει

Ακεραιότητα

Κι αν δεν μπορούμε να στείλουμε το σώμα μας ακέραιο,
τουλάχιστον ας στείλουμε κομμάτια μας,
ένα χέρι, ένα πόδι
ένα χαμόγελο,
μια εικόνα, μια στιγμή,
μια μέρα ή και την αιωνιότητα την ίδια, τον χρόνο που
περνά, αυτό που φεύγει τώρα και μας προσπερνά,
αυτό που μέσα μας ασίγαστα χτυπά, και της καρδιάς
το μάτι που κοιτά, το αίμα που στις φλέβες μας κυλά,
τα χείλη, την αναπνοή και της πεθυμιάς μας την πνοή
Αν δεν μπορούμε τον εαυτό να έχουμε ολόκληρο,
τουλάχιστον ας ζήσουμε μέσα απ' τα βάθη της ψυχής μας,
έστω
για μια στιγμή.

Αυτό που ρέει

Σα λάβα,

Σα ποτάμι

Μέσα από την κάθε μας ρωγμή,

Αυτό το αίμα

Είναι το έαρ της καρδιάς μας

Είναι το ανυπόφορα ηδονικό μας έαρ.

Αδάμ και Εύα

Μετά την έξοδο, ο Αδάμ και η Εύα αποφάσισαν να ελέγξουν τα συναισθήματά τους και να περιορίσουν την σεξουαλικότητα σε μια ελαφρά υποτονική διέγερση. Κοιτάζοντας ο ένας τον άλλο στα μάτια με μια αμυδρή ελπίδα να βρουν εκεί μέσα τον εαυτό τους, έκαναν έρωτα με διάφορους τρόπους δοκιμάζοντας και βασανίζοντας ο ένας τον άλλο με μια ξέπνοη ευχαρίστηση.

Έτσι συνέχιζαν ενώ η μεταμόρφωση είχε ήδη συντελεστεί. Η συνουσία τους έγινε αίφνης ένας λυγμός και εκείνοι κατάλαβαν πως είχαν προ πολλού πεθάνει• βρίσκονταν βαθιά χωμένοι σε έναν άκαρδο παράδεισο• ο όφιος τους επιδείκνυε σαρκαστικά το μήλο και τους περιγελούσε φανερά, γιατί το μήλο προϋπέθετε την άγνοια από την οποία προ πολλού είχαν και οι δυο τους δραπετεύσει.

Στα καφενεία τα παλιά

Αφήνουμε κομμάτια της καρδιάς
στ' άδεια πιατάκια του καφέ,
τα σωθικά,
τα μάτια,
και ύστερα
την τελευταία φορεσιά
αφήνουμε,
το σώμα μας,
μένουμε μόνοι,
τυφλοί, γυμνοί, με την ψυχή μας
στα καφενεία
τα παλιά
που έχουν απομείνει...

Ιωάννης και Εύα

Ένα βράδυ τα αστέρια λαμπύριζαν σμάρι πυγολαμπίδες, ο ήχος της θάλασσας απόηχος του άλλου κόσμου, ψύχρα ανοιξιάτικη, δυο παιδιά -έφηβοι, ένα αγόρι κι ένα κορίτσι-, δεν είχε γίνει ακόμα ο πόλεμος, η ζωή υπήρχε. Τα παιδιά μιλούσαν για το Θεό, για τον Αντίχριστο που θα 'ρθει με τις ορδές των γωγ και μαγώγ- εκείνες που φυλάκισε παλιά ο Μεγαλέξανδρος και θα τους λευτερώσει το θηρίο και θα ρημάξουνε τα πάντα, ώσπου ο Θεός θα στείλει τον απεσταλμένο του, το λοχαγό του ουράνιου στρατού, που θα τους καταστρέψει αυτοστιγμεί.

Γιατί δυο παιδιά συζητούν αυτά τα τρομακτικά θέματα -τους λένε Ιωάννη και Εύα- αντί να αφήνονται σε περιπτώξεις (εκείνη να τον αγκαλιάζει σφικτά και εκείνος να τη φιλά στο στόμα με πάθος, δεν τους έβλεπε κανείς, θα μπορούσαν να κάνουν τα πάντα, να κάνουν έρωτα, να δαγκώσουν το ένα το άλλο), όμως αυτά δεν αφήνονται, αν και μισόγυμνα, όμως δε βλέπονται μεταξύ τους, εντωμεταξύ ο ουρανός αρχίζει να παίζει περιέργα παιχνίδια μαζεύονται σύννεφα αγριεμένα, τ' αστέρια κρύβονται και αρχίζει να λυσομανά ο αέρας, ψυχή δεν υπάρχει γύρω, τα παιδιά αρχίζουν να φοβούνται, σφιχταγκαλιάζονται (ερωτικά; όχι, τρομαγμένα), ενώ άνοιγαν πίσω κάποιες από τις τρύπες της κόλασης: ανοίγματα που φαίνονται στο μάτι σαν ρωγμές στα βράχια, άλλες ορθάνοιχτες και άλλες περιορισμένες και στενές ενώ όλες ήταν ακανόνιστες και μαύρες, έβγαιναν από μέσα τους αναθυμιάσεις σαν πυκνή ομίχλη και να! σιγά σιγά που από μια τέτοια οπή αναδύεται ο ίδιος ο...

Κάποιες φορές

Κάποιες φορές στα σκοτεινά, μες τη βρωμιά του κόσμου
Που σαν το πτώμα σήπεται με την κοιλιά ανοιχτή
Και με εντόσθια χυτά -σα λύχνος- ήρθες, φως μου,
Μέσα απ' τη φάτνη ποθητή, η κόρη, η λυγερή.

Βαστά σημαία τρίχρωμη κι είναι σαν την αυγή
Μ' ένα σπαθί... Τα στήθια της θυμίζουν την Μαριάννα
Απ' τον σωρό των σκουπιδιών σα να 'βγαине η ζωή
Σαν να 'ταν Επ-Ανάσταση, σαν του Θεού τη μάνα...

Κάποιες φορές οι άγγελοι κρύβονται στα σκουπίδια
Αυτά που συσσωρεύονται και γίνονται βουνά
Στις πόλεις που μαραίνονται και που τις τρώνε φίδια
Εκεί που ο αρχιδιάβολος ψέματα τσαμπουνά.

ο Σατανάς στο νησί (I)

...εντωμεταξύ ο ουρανός αρχίζει να παίζει περιέργα παιχνίδια, μαζεύονται σύννεφα αγριεμένα, τ' αστέρια κρύβονται κι αρχίζει να λυσομανά ο αέρας, ψυχή δεν υπάρχει γύρω, ενώ ανοίγαν κάποιες από τις τρύπες της κόλασης: ανοίγματα που φαίνονται στο μάτι σα ρωγμές στα βράχια, άλλες ορθάνοικτες και άλλες περιορισμένες και στενές, ενώ όλες ήταν ακανόνιστες και μαύρες, έβγαιναν από μέσα τους αναθυμιάσεις σαν πυκνή ομίχλη και να! σιγά σιγά που από μια τέτοια οπή αναδύεται ο ίδιος ο Σατανάς, όχι εκείνος με τα κέρατα και τη διχαλωτή ουρά αλλά ο άλλος, πανέμορφος και μελαγχολικός, μεγαλόπρεπα απεχθής, εκπεσών και ανήμπορος με δακρυσμένα μάτια, κατάμαυρος σαν τη νυχτιά, αλήτης του επέκεινα (καλύτερα βασιλιάς στην κόλαση παρά δούλος στον ουρανό), διεφθαρμένος ως τα βάθη της ψυχής του, μόνος....

Θα πεθάνω από θλίψη

θα πεθάνω από θλίψη
μια μέρα αποπνικτική του Ιουνίου,
η τηλεόραση θα παίζει τέρμα
και θα ακούω τα νέα του Αντώνη Σαμαρά.

Θα πεθάνω από θλίψη
δίπλα σε μια μηχανή εσπρέσο,
το νερό θα είναι κομμένο
και από την οροφή θα κρέμονται τα νυχτοπούλια.

Θα πεθάνω από θλίψη
ανάμεσα σε μισανοιγμένα βιβλία,
σε σχέδια ποιημάτων και σε χαρτάκια,
σε ανεκπλήρωτα όνειρα και ουτοπίες.

Και δεν προσδοκώ Ανάσταση Νεκρών,
νομίζω ότι στο τέλος όλοι θα καούμε
σε τούτη τη λυτρωτική φωτιά που τώρα σιγοκαίει...

ο Σατανάς στο νησί (II)

...Την ίδια ώρα στην άλλη άκρη του νησιού μια γυναίκα μόνη, όχι πολύ μεγάλη, έκλαιγε σιωπηλά για εκείνον που ήξερε να κάνει έρωτα στην ψυχή της την ίδια, τον ποθούσε με ανήμπορο πόθο, τα μάτια πράσινα να τον κοιτούν καθώς εκείνος της χάιδευε σιωπηλά το στήθος, της έλεγε λέξεις που χώνονταν η μια μέσα στην άλλη σαν ονειρικά κεραμίδια, απροσδόκητα αγγίγματα στο κορμί της, έρωτας που έμοιαζε μ' ένα γλυκό θάνατο, ύστερα εκείνος έφευγε και αυτή έμενε μόνη με τα μαλλιά ξέπλεκα να κυματίζουν νεκρά σαν ανεμώνες, μονάχα σκόρπιες μνήμες ενός έρωτα που μοιάζει σα να έρχεται από τα βάθη του ύπνου ή της Κόλασης, και τώρα μόνη με κείνη την ανείπωτη λαχτάρα να τον ξαναδεί και μαζί την ολόπικρη βεβαιότητα του “ποτέ πια”.

Αυτός αδυσώπητα αμείλικτος -σαν τον τρομερό Γιαχβέ που σκορπούσε φωτιά και θάνατο στους πιστούς του εχθρού του, Βαάλ-ρούφηξε την ψυχή της κι έγινε καπνός αφήνοντας πίσω του μυρωδιά από θειάφι και την ακόλαστη γεύση της απουσίας τόσο σκληρά ηδονική όσο εκείνη του Νάρκισσου όταν -βέβαιος για το θάνατό του- βυθιζόταν στην εικόνα του για πάντα (στο αμνιακό υγρό, την ίδια την αίσθηση του εαυτού του, πλεόνασμα γλισχρό σα βλέννα) η γυναίκα, ψηλή με πόδια μακριά και το αιδοίο κουρασμένο από τη μάταιη προσμονή, κλαίουσα τώρα με αναφιλητά αναρωπιέται με την άκρη του μυαλού της μην όλα τούτα φαντάστηκε κι ακόμα τι έγινε ο χρόνος, πώς συρρικνώθηκε έτσι και χρόνια ολόκληρα μοιάζουν να έχουνε συμπυκνωθεί σε μιαν ατέλειωτη-απέθαντη στιγμή, χωρίς βέβαια να ξέρει ότι, για αιώνες ολόκληρους, τεράστια καζάνια βράζανε ασταμάτητα για τούτη τη στιγμή, για τον δικό της τελειωτικό, πλέριο, ηδύτατο χαμό.

Βρίσκουμε την αλήθεια

Στα όνειρά μας ξαφνικά βρίσκουμε την αλήθεια
Για ό,τι είναι τριγύρω και μας περιγελά,
Για την καρδιά μας που κτυπά λες και θα βγει απ' τα στήθια,
Τα δώρα της αγάπης μας να 'ναι απατηλά.

Στα όνειρά μας ξαφνικά βλέπουμε στον καθρέφτη
Ολόσωμη τη γύμνια μας, με σάρκα και οστά,
Και νιώθουμε τον εαυτό στην άβυσσο να πέφτει
Και το Θεό αδιάφορο που από ψηλά κοιτά.

Αυγερινοί ή Εωσφόροι (I)

Γιατί τι άλλο είναι το ταξίδι παρά η εξερεύνηση του αλλού -κυρίως του αλλού μέσα σου που ξεδιπλώνεται αργά τρομακτικά, σαν τον ίδιο το θάνατό σου.

Σ' αυτά τα ταξίδια, σε ατελείωτες εκτάσεις σκότους, εκεί στον ουρανό, ανύπαρκτοι και όμως ζωντανοί -σαν ταξιδιάρικα πουλιά, σαν άλμπατρος τη νύχτα μετέωροι στον ουρανό. Ταξίδι.

Ύστερα προσγειωνότανε αργά... Όσλο και Αρκτική νύχτα. Βαρκελώνη ένα υγρό καλοκαιρινό βράδυ. Παρίσι. Στην σκοτεινή αγαπημένη Φλωρεντία. Στην Αθήνα.

Σκυφτές σκιές, διψασμένοι... Εκείνη η φτερούγα που αναρωτιέσαι αν πράγματι είδες. Το μετείκασμα, η αστραπή στα μάτια. το ακαθόριστο συναίσθημα. Ο ξαφνικός απροσδιόριστος τρόμος. Το απρόσμενο κοίταγμα μέσα σου.

Η πληγή που άνοιγε ξαφνικά -λεπτή δαγκωματιά στον τρυφερό λαιμό σας. Το σχίσσιμο στη σάρκα. Το κάψιμο, η φαγούρα το γαργάλημα στη γλώσσα. Ο πόνος που έρχεται. Σα μαχαιριά!...

Θάνατος είναι

Ε, μάλλον κάπως έτσι πεθαίνουμε
Οι τελευταίοι άνθρωποι. Φαουστικοί, γεμάτοι με φιλοδοξίες
Όνειρα ανεκπλήρωτα και φουσκωμένοι
Εγωιστές, μικροπρεπείς μα και αθώοι,
Ανήμπορα παγιδευμένοι
Μεσ τον ιστό των ψευδαισθήσεων, σπασμωδικά
Βουλιάζουμε στη δίνη που οι ίδιοι ανοίξαμε,
Μια τρύπα στο νερό.

Δεν είναι τίποτε, μωρέ, θάνατος είναι.

Αυγερινοί ή Εωσφόροι (II)

Το ξαφνικό δειλινό. Η ωραιότητα που φεύγει. Το απροσδόκητο άγγιγμα της αιωνιότητας. Ο ακαθόριστος σύντροφος της θλίψης. Ο ανυπόμονος καταρράκτης της μνήμης. Το άλλο πρόσωπο της αγάπης.

Αυτός που άγγιξε την ομορφιά σου. Αυτό που άνθισε σα λουλούδι ξάφνου στο έκπληκτό σου πρόσωπο. Αυτός που χόρεψε μαζί σου σ' εκείνη τη γωνία τη βροχερή νύχτα. Σα μια ριπή λυσσασμένου αέρα. Ο καημός που φώλιασε στη καρδιά σου. Που έπεσε στα πόδια σου. Που μάτωσε τα χείλη. Που έκλεψε τις αναμνήσεις σου. Που σε σταύρωσε για πάντα.

Αυτός που σκαρφάλωσε στο πλάι σου. Που βγήκε κάτω από το κρεβάτι σου τη νύχτα. Αυτός από τον οποίο πάσκιζες να ξεφύγεις τόσα χρόνια. Που όταν τον βλέπεις αίφνης στον καθρέπτη, το πρόσωπό σου χλωμιάζει. Που σου 'κλεψε όλα σου τα όνειρα...

Α ναι, ταξιδεύαμε χιλιάδες χιλιόμετρα, κάθε νύχτα και το πρωί ξαναγυρνούσαμε στο φάρο, τα πρωινά γυρνάμε από τα αδηφάγα γλέντια, κατάμονοι, άγγελοι του σκοταδιού, φέρνουμε μαζί μας το φως του πρωινού, αυγερινοί ή Εωσφόροι, σε μιαν ατέλειωτη, απέθαντη ζωή εκείνα τα χρόνια...

Κυριακάτικο απόγευμα

Καμιά φορά τις Κυριακές τ' απόγευμα
στη παραλία περπατώ μονάχος μέσα σ' ένα πλήθος απόκοσμο.
Και είναι αυτές οι Κυριακές
σαν ένα επιμύθιο....
όμως
(μακάρι να 'ταν επιμύθιο)

δεν είναι παρά διάλειμμα σε μιαν ατέλειωτη σειρά από καθρέφτες
που αλληλοκαθρεφτίζουνε την πλήρη κενότητα
και -δήθεν- λένε ιστορίες...

Θλιμμένος Νοσφεράτου

Ανάλαφρα περπατούσε στις ταφόπετρες ο Νοσφεράτου. Είχε μόλις φτάσει στη χώρα μας με ένα παράξενο πλοίο, δίχως πλήρωμα. Το ξέραμε πως ήταν ο ίδιος ο Δράκουλας αυτοπροσώπως, άλλωστε οι μυτεροί του κυνόδοντες γυάλιζαν λυπημένα, η πελιδνή του όψη αντιφέγγιζε στην πανσέληνο.

Είχαμε συγκεντρωθεί, όλοι οι κάτοικοι της μικρής μας πόλης, στις πύλες του νεκροταφείου. Τρέμοντας και απορώντας, παρακολουθήσαμε την παράξενη εργασία του Δράκουλα. Ανασκάλευε τους προγονικούς μας τάφους με φούρια και αλαφράδα. Ξέθαβε τα κόκκαλα, τα ψαχούλευε, τα μύριζε. Ω! ρίγος φρίκης μας κατέλαβε.

Όμως κανείς δεν τόλμαγε να διακόψει τον κόμη στο ανιέρό του έργο. Από φόβο ίσως; Ή από σεβασμό στον πόνο του Τέρατος; Μάλλον το δεύτερο, διότι μύχια νιώθαμε όλοι πως για κάποιο σοβαρότερο λόγο και όχι για τροφή, το θλιβερό τέρας σλούσε τους τάφους.

Πραγματικά ο Νοσφεράτου σταμάτησε σε κάποια κόκκαλα παμπάλαια και τα φίλησε ευλαβικά με δάκρυα στα χλωμά μάγουλά του.

Τότε όλοι οι παριστάμενοι καταλάβαμε πως τα οστά αυτά αντιπροσώπευαν κάτι πολύ αγαπητό στον κόμη, ίσως κάποια μυστική ερωμένη, πεθαμένη από χρόνια, από τότε που ήταν ζωντανός και παλούκωνε τους ανθρώπους και έβαζε τις μητέρες να τρώνε τα παιδιά τους.

Φεγγάρι

Τώρα που όλοι μπήκαμε στη σκοτεινή πλευρά σου,
Φεγγάρι, ονειρεύεσαι εμάς στα όνειρά σου.

Κι είμαστε εμείς μικρές σκιές και όντα φαντασίας
άγνωστων κόσμων φεγγαριών, μιας μυστικής ουσίας

που ξεπερνά τον κόσμο μας και κάθε άλλο κόσμο
και αναδύει μυρωδιά από φεγγαροδυόσμο.

Είμαστε εμείς τα όνειρα που βλέπει η Σελήνη
γι' αυτό όταν την βλέπουμε νιώθουμε μια γαλήνη.

Από τη φεγγαρόσκονη πλάθονται τ' όνειρά μας,
κτυπά μέσα απ' τα στήθη μας η φεγγαροκαρδιά μας.

Αυγερινός

Μια νύχτα κατασκότεινη βρέθηκα σε μια λίμνη,
Ήτανε σαν να γνώριζα το μέρος από μνήμη,

Κι ήμουνα σαν μικρό παιδί όταν ξαναγεννιέται.
Γιατί η αγάπη είναι κερι με φως που λησμονιέται,

Σα μια λάμψη άσβεστη, λύχνος μες το σκοτάδι
Σαν κάτι που φτερούγιζε, ευχή από τον Άδη.

Μια μορφή πλησίασε σαν του θεού σημάδι
Κι είχε θωριά ανάλαφρη, διάφανη σαν χάδι,

κρυστάλλινη επιφάνεια που 'μοιαζε με καθρέφτη,
Σαν άστρο όταν ξεκολλά κι απ' τα ουράνια πέφτει.

Κι όταν κοντά μου στάθηκε και μου 'φερε το φως,
Ένωσα προηγούμενα πως ήμουνα τυφλός.

Ήταν σαν να έγινε η νύχτα φωτεινή,
κι ένιωθα ενός προγόνου απόμακρη φωνή.

Σα νούφαρο στον ουρανό λάμπει ο Αυγερινός,
Αστέρι μελαγχολικό πριν από του ήλιου φως,

Αυτός που φέρνει την αυγή και είναι Έωσφόρος,
Και είναι κάποιου μυστικού κρυμμένος πόρος,

Κάποιας ανάμνησης παλιάς που τώρα έχει χαθεί,
Και τα ουράνια ίχνη της έχουνε πια σβηστεί.

Η ιστορία ενός χαμένου ροδιού

Κάθε μέρα μόλις ξυπνώ, θυμάμαι την ιστορία του χαμένου ροδιού.

Ήταν ένα ρόδι περίεργο, μισάνοιχτο, έχασκε σαν στόμα παιδιού και μέσα φαίνονταν πρόσωπα χρυσά και κόκκινα σαν αίμα, ανάσαινε θαρρείς, μικρό και χρυσοκόκκινο, όμορφο και πάντα ολόδροσο σα να κόπηκε τώρα από τον κήπο της Εδέμ. Και το ρόδι μιλούσε κιόλας, γλώσσα παράξενη, γαργαριστή. Όλο ρο και λάμδα. Και κάθε τόσο επαναλάμβανε λέξεις και φράσεις που μοιάζανε σα σπασμένες ή σα να τις τράβηξε κανείς απ' το ουράνιο στερέωμα κι αυτές -αστέρια που πέφτουν ή κομήτες- μοναχικές σπίθες σε ένα μαύρο δίχως νόημα κενό λαμπύριζαν, ή μοιάζανε με δάκρυα χελώνας τεράστιας, αναποδογυρισμένης στην αμμουδιά το βράδυ.

Όταν δεν έχεις τι να πρωτοθυμηθείς, όταν το παρελθόν σου μοιάζει με κομμάτια που περιφέρονται στο πουθενά, σαν ένας άλλος άνθρωπος -ολοζώντανος-, ένα φάντασμα του εαυτού σου, ένα υπόκωφο αντίγραφο, μια ανεμώνη, όταν ο εαυτός σου περιφέρεται στους ολοσκότεινους διαδρόμους ενός λαβυρίνθου που δεν τελειώνει πουθενά, όταν ο εαυτός σου από το σώμα βγαίνει και σου μιλά, οι λέξεις τότε μοιάζουν να βγαίνουν από αυτό το ρόδι. Μικρά πετράδια, γευστικά που η αξία τους βρίσκεται στην ψίχα, στο μέσον, καταμεσής της λέξης.

Αυτό το ρόδι κατρακυλούσε, χοροπηδούσε, έπαιζε στο δωμάτιό μου.

Το 'νιωθα σαν παιδί μου κι όταν κάποτε έλεγε «μπα... μπα...» και άλλα ασυνάρτητα, λες και ήτανε ποτέ δυνατό

να έχουνε τα ρόδια μπαμπά έναν άνθρωπο. Ή όταν κάποτε έλεγε τραγουδιστά π.χ. «Ρωφίλη», εγώ θυμόμουν «τα ρω του έρωτα» και αναρωτιόμουνά πώς γίνεται τα ρόδια να γράφουν ποίηση.

Ένα πρωί το ρόδι χάθηκε. Πιθανό να κατρακύλησε στη σκάλα από τη μισάνοιχτη εξώπορτα. Πιθανό να ήθελε να γνωρίσει τον κόσμο. Τώρα μάλλον θα κείτεται σάπιο στην άκρη ενός βρώμικου δρόμου.

Όμως το ρόδι άφησε τη ζωντανή σκιά του στο τραπέζι της κουζίνας μου κι αυτή κάθε πρωί μου τραγουδάει με σπασμένες λέξεις που δεν οδηγούν πουθενά.

Αυτή η σκιά του ροδιού, χαμένο ρόδι, μια τρύπα στη μέση του τίποτε, μου λέει: σ' αγαπώ κάθε βράδυ. Την αγαπώ τη σκιά. Αυτή μου ψιθυρίζει λόγια μυστικά κάθε βράδυ, τονίζοντας αντί τα «ρω» τα «σι». Λέει «σσσι... σσι...». Κι αυτά τα λόγια κι άλλα πολλά που δεν τα γράφω.

Για σας μπορεί να μη σημαίνουν τίποτε, για μένα όμως σημαίνουνε πολλά. Σημαίνουνε το μυστικό του σύμπαντος, που δεν μπορεί κανείς να το προφέρει, γιατί ο κόσμος όλος θα χαθεί.

Μονάχα ένα ρόδι που χάθηκε μπορεί να αφήσει τη σκιά του να κάνει «σιι... σσι...». Κι αυτό το σςς... είναι ένα βάλαμο το βράδυ και με οδηγεί σ' ύπνο γλυκό σα να πετώ στ' ουράνια...

Μόνο η γυναίκα υπάρχει

Κι όμως

μόνο η γυναίκα υπάρχει,

ο άνδρας είναι το όνειρο μιας γυναίκας που κοιμάται,

Το σύμπαν όλο

είναι ένα -ακόμα- αγέννητο μωρό

μες την κοιλιά μιας θεάς γυναίκας

κι εμείς είμαστε θολές φευγαλέες εικόνες

σε θέατρο σκιών.

Αυλαία

Έτσι σιγά σιγά μένουμε μόνοι,
το καλοκαίρι ετούτο μοιάζει με αγχόνη,
σαν ανοιχτή πληγή στην παραλία,
θα 'ταν καλύτερη η σιωπή; η αλαλία;

Σε λίγο πρέπει να κατέβει η αυλαία,
στο θέατρο δε μείναν θεατές,
μας μένει ο φθόνος καιπισώπλατες μπηχτές,
σε λίγο δε θα απομείνουν ούτ' αυτές.

Κι έτσι που μείναμε με τούτη την αγχόνη
στο καλοκαίρι αυτό πιο μόνοι κι από μόνοι,
ας κυνηγήσουμε τουλάχιστον μια θέση,
του δήμιου του πόνεσε η μέση.

Θυμάστε που μου θέλατε κρεμάλες;
Τι κρύβεστε στων δέντρων τις κουφάλες;
Θυμάστε που φωνάζατε Γουδί;
και βάλατε φωτιά με το δαδί;

Σε λίγο αυτό το θέατρο θα κλείσει,
έτσι κι αλλιώς ήταν κι αυτό μια κάποια λύση.

Πέτρος Θεοδωρίδης
Ακόμα και η Αριάδνη ήταν ψέμα

ISBN: 978-618-81129-7-1

© Πέτρος Θεοδωρίδης

Θεσσαλονίκη 2014

e-mail: nnosferatos@gmail.com

εκδοτική επιμέλεια: Δήμος Χλωπτσιούδης

e-mail: chldimos@gmail.com

Η ποιητική συλλογή “*Ακόμα και η Αριάδνη ήταν ψέμα*” διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο. Η αναφορά των συντελεστών είναι υποχρεωτική και το έργο διατίθεται αποκλειστικά για μη εμπορική χρήση.

Επιτρέπεται ελεύθερα η αναδημοσίευση και η χρήση αποσπασμάτων με την υποχρέωση αναφοράς προέλευσης και συντελεστών, αποκλειστικά από τους συνεργαζόμενους ιστοτόπους.

Εκείνο που μας γοητεύει στην αγάπη
είναι η δύναμη της πλάνης που μας γνέφει
είναι η απατηλή της γοητεία
είναι το άγγιγμα στην ουτοπία
η αμαρτία,
η σαγήνη
και το νεύμα της πληγής που σ'εγκαλεί
και ο υπόγειος ποταμός των αισθημάτων
κάτω απ' το δέρμα
στην τρυφερή ωμότητα της σάρκας μας
και πιο βαθιά
ως το μεδούλι των οστών
που διασχίζει ο ίδιος μας ο Χρόνος...

τοβιβλίο

ISBN 978-618-81129-7-1

9 786188 112971